

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Emila Franciscyho a sudkýň JUDr. Daniely Sučanskej a JUDr. Eleny Siebenstichovej, v právnej veci žalobkyne **J. K.**, bývajúcej v S., zastúpenej JUDr. D. K., advokátom so sídlom v B., proti žalovanému **I. – R.**, s miestom podnikania v H., **o určenie neplatnosti zmluvy o pôžičke a určenie neplatnosti kúpnej zmluvy**, vedenej na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 5 C 1001/2008, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 16. júna 2009 sp. zn. 5 Co 210/2008, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **z a m i e t a .**

Žalovanému nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Žalobkyňa sa (v priebehu konania zmenenou) žalobou domáhala, aby súd určil, že je neplatná: **1/** zmluva o pôžičke 120 000 Sk s príslušenstvom z 21. júla 2000 uzavretá medzi ňou ako dlžníčkou a žalovaným ako veriteľom (ďalej len „zmluva o pôžičke“), **2/** kúpna zmluva z toho istého dňa uzavretá medzi ňou ako predávajúcou a žalovaným ako kupujúcim, predmetom ktorej boli nehnuteľnosti v katastrálnom území S. vedené na liste vlastníctva č. X. ako parcela č. X. – záhrady vo výmere X. m², parcela č. X. – vinice vo výmere X. m², parcela č. X. – zastavané plochy vo výmere X. m² a rodinný dom súpisné č. X. (ďalej len „kúpna zmluva“). Na bližšie skutkové vysvetlenie uvádzala najmä to, že za účelom obstarania peňazí pre finančnú výpomoc svojej príbuznej v núdzi, bola donútená vziať si od žalovaného pôžičku

100 000 Sk (v ňou podpisovaných listinách ale bola uvedená suma 120 000 Sk) s neprimerane vysokým, až úžerníckym úrokom, ktorá bola navyše podmienená a zabezpečená uzavretím kúpnej zmluvy týkajúcej sa označených nehnuteľností v prospech žalovaného. Jednotlivé ustanovenia tejto kúpnej zmluvy upravovali v jej neprospech rôzne zmluvné pokuty v celkovej výške až 1 000 000 Sk a návratnosť pôžičky žalovaného zabezpečovali tým, že na neho boli prevedené označené nehnuteľnosti. Od začiatku nevedela, čo jej aktéri celej záležitosti predkladajú na podpis, jej zámerom bolo ale iba pomôcť príbuznej. Skutočnú vôľu požičať si peniaze, zadlžiť sa a „predať“ vlastnú strechu nad hlavou“ nikdy nemala. Pripustila, že konala neuvážene a mnohé stránky zamýšľaných právnych úkonov nedomyslela. Konanie žalovaného sa ale jednoznačne priečilo dobrým mravom a obe zmluvy, ktoré s ním uzavrela, sú v rozpore so zákonom a obchádzajú ho. Zmluvy neuzavrela slobodne, ale pod tlakom. Ako vdova a matka troch detí bývala v predmetnom dome a v snahe vypomôcť príbuznej pôžičkou vo výške 100 000 Sk prišla bez akejkoľvek bytovej náhrady o „strechu nad hlavou“ v hodnote minimálne 750 000 Sk.

Okresný súd Bratislava III rozsudkom z 3. septembra 2007 č.k. PK 5 C 142/2001-404 určil, že zmluva o pôžičke je neplatná; žalobu v časti o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy zamietol. Rozhodol tiež o náhrade trov konania. Žalobu v časti o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy zamietol s odôvodnením, že žalobkyňa nemá (vzhľadom na vtedajšiu právnu úpravu konania katastrálneho úradu) naliehavý právny záujem na požadovanom určení (§ 80 písm. c/ O.s.p.). Preukázala ale, že tento právny záujem má na určení neplatnosti zmluvy o pôžičke. Súd považoval zmluvu o pôžičke za absolútne neplatný právny úkon (§ 39 Občianskeho zákonníka) vzhľadom na jeho rozpor so zákonnou úpravou nadobúdania vlastníctva na základe kúpnej zmluvy (§ 588 Občianskeho zákonníka) a tiež obchádzanie právnej úpravy zabezpečenia záväzku podľa § 552 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanoveniami § 151a a § 553 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na vecnú prepojenosť oboch zmlúv uzavieraných 21. júla 2000 nešlo len o neplatnosť časti zmluvy o pôžičke, konkrétne jej článku IX. zabezpečujúceho pohľadávku veriteľa uzavretím kúpnej zmluvy, ale o neplatnosť zmluvy o pôžičke ako celku. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil súd podľa § 142 ods. 2 O.s.p. Proti výroku tohto rozsudku o určení neplatnosti zmluvy o pôžičke podal žalovaný odvolanie.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo 16. júna 2009 sp. zn. 5 Co 210/2008 rozsudok súdu prvého stupňa v odvolaní napadnutej časti zmenil tak, že žalobu zamietol; žalovanému

nepriznal právo na náhradu trov konania. Zmenu prvostupňového rozhodnutia a zamietnutie žaloby o určenie neplatnosti zmluvy o pôžičke odôvodnil odvolací súd tým, že žalobkyňa nepreukázala jej naliehavý právny záujem na tomto určení. Otázka (ne)platnosti zmluvy o pôžičke je v danom skutkovom a právnom rámci len otázkou predbežnou, ktorá má byť riešená v konaní o žalobe na plnenie v zmysle § 80 písm. b/ O.s.p. alebo o žalobe na určenie vlastníctva prevedených nehnuteľností v zmysle § 80 písm. c/ O.s.p. Je preto nadbytočné riešiť túto otázku v samostatnom konaní, keď bude riešená v už prebiehajúcom konaní o určenie vlastníctva nehnuteľností, ktoré je vedené na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 21 C 35/2002. Navyše, ani ak by prípadne súd vyhovel jej žalobe o určenie neplatnosti zmluvy o pôžičke, nezmenilo by sa nič na právnom postavení žalobkyne – výrok určujúci neplatnosť zmluvy o pôžičke by predstavoval len vyriešenie marginálnej predbežnej otázky vo vzťahu k rozhodujúcej otázke vlastníctva alebo povinnosti plniť zo zmluvy o pôžičke. Z týchto dôvodov bolo potrebné považovať žalobu o určenie neplatnosti zmluvy o pôžičke za nevhodný (procesne neprípustný) nástroj ochrany a uplatnenia práv žalobkyne a v dôsledku toho ju zamietnuť bez tohto, aby bola skúmaná otázka platnosti tohto úkonu. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 151 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie, v ktorom uplatnila všetky dovolacie dôvody v zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. Uviedla, že v konaní jej bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) tým, že odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa bez toho, že by zopakoval alebo doplnil dokazovanie. Odvolaciemu súdu vytýkala, že ju v súlade s § 213 ods. 2 O.s.p. nevyzval, aby sa vyjadrila k možnému použitiu § 80 písm. c/ O.s.p. Podľa názoru dovolateľky tým došlo k vadám konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p. Nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) vyvodzovala z toho, že odvolací súd nesprávne posúdil nedostatok jej naliehavého právneho záujmu na určení neplatnosti zmluvy o pôžičke. Tento záujem je daný, lebo v zmluve o pôžičke je obsiahnutý hlavný záväzok, od ktorého sa odvodzuje platnosť vedľajšieho záväzku akcesorickej povahy obsiahnutého v kúpnej zmluve, účelom ktorej bolo len zabezpečenie záväzku zo zmluvy o pôžičke. Určením neplatnosti zmluvy o pôžičke sa podľa dovolateľky dosiahne právna istota a pevný právny základ, pretože určenie neplatnosti zmluvy o pôžičke bude mať (podľa jej názoru) za následok neplatnosť akcesorickej kúpnej zmluvy a tiež ostatných zmlúv, ktorými boli tieto nehnuteľnosti prevádzané na ďalšie subjekty. Poznamenala, že výsledky vykonaného dokazovania jasne preukázali, že účastníci predmetných zmlúv nemali vôľu predávať

a kupovať nehnuteľnosti, ale len zabezpečiť návratnosť poskytnutej pôžičky. Dotknuté nehnuteľnosti boli medzičasom opakovane prevedené na ďalších právnych nástupcov. Žalobkyňa má v tejto situácii jednoznačne daný naliehavý právny záujem na určení vlastníctva k týmto nehnuteľnostiam v konaní vedenom na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 21 C 35/2002. Určením neplatnosti zmluvy o pôžičke sa vytvorí pevný základ pre vyriešenie tohto vlastníckeho sporu. Z týchto dôvodov žiadala napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec vrátiť tomuto súdu na ďalšie konanie.

Žalovaný sa k dovolaniu žalobkyne písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), proti zmeňujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), preskúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dovolaním napadnuté rozhodnutie a dospel k záveru, že dovolanie treba zamietnuť.

Pre účely dovolacieho konania v preskúmvanej veci treba zdôrazniť, že výrok rozsudku súdu prvého stupňa o určení neplatnosti kúpnej zmluvy nebol napadnutý odvolaním a nadobudol právoplatnosť. Rozsudkom odvolacieho súdu bolo v nadväznosti na to rozhodnuté len o žalobe na určení neplatnosti zmluvy o pôžičke. Dovolací súd sa preto otázkou opodstatnenosti uplatnenia dovolacích dôvodov zaoberal len vo vzťahu k tomu, čo bolo predmetom rozhodovania zo strany odvolacieho súdu.

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

a/ Dovolací súd vzhľadom na § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p. a tiež obsah dovolania skúmal, či v konaní nedošlo k procesným vadám konania v zmysle § 237 O.s.p. O vadu tejto povahy ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv

právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z uvedených procesných väd ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania, nie je ale významný subjektívny názor účastníka o tom, že v konaní sa vyskytla vada tejto povahy – rozhodujúce je iba zistenie, že v konaní k danej vade došlo.

Dovolateľka nenamietala existenciu väd v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. a procesné vady tejto povahy nevyšli v dovolacom konaní najavo.

Dovolací súd sa osobitne zaoberal otázkou, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia je procesne nesprávny postup súdu v občianskom súdnom konaní odnímajúci účastníkovi možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné oprávnenia priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv.

Námietka dovolateľky, že k predmetnej vade došlo tým, že odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa bez zopakovania alebo doplnenia dokazovania, považuje dovolací súd za neopodstatnenú. Táto námietka sa z hľadiska obsahového netýka procesnej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. a § 237 písm. f/ O.s.p., ale tzv. inej vady majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) – k tomu viď ďalej.

Rovnako je nedôvodná námietka žalobkyne, že k vade konania uvedenej v § 237 písm. f/ O.s.p. došlo tým, že odvolací súd ju nevyzval v zmysle § 213 ods. 2 O.s.p., aby sa vyjadrila k možnému použitiu § 80 písm. c/ O.s.p. Ustanovenie § 213 ods. 2 O.s.p. totiž ukladá odvolaciemu súdu povinnosť poučiť účastníkov konania, aby sa vyjadrili k možnému použitiu len v prípade toho ustanovenia vzťahujúceho sa na prejednávanú vec, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce. Zo spisu ale vyplýva, že ustanovenie § 80 písm. c/ O.s.p. bolo aplikované už súdom prvého stupňa. Namietaným postupom odvolacieho súdu, ktorý bol v súlade so zákonom, nedošlo k odňatiu možnosti dovolateľky konať pred súdom.

b/ Obdobne sa dovolací súd – vzhľadom na § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p. a tiež obsah dovolania – zaoberal otázkou, či v konaní nedošlo k procesnej nesprávnosti, ktorá by vykazovala znaky tzv. inej procesnej vady majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Existenciu vady tejto povahy vyvodzovala dovolateľka z rovnakých dôvodov, ako ňou namietanú vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

V zmysle § 213 ods. 3 O.s.p. odvolací súd dokazovanie v potrebnom rozsahu opakuje sám vtedy, ak má za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Dovolací súd s poukazom na obsah spisu konštatuje, že odvolací súd v danom prípade vychádzal zo skutkových zistení súdu prvého stupňa. V porovnaní s rozsudkom súdu prvého stupňa nezaložil svoj rozsudok na odlišných skutkových zisteniach; rozhodol na rovnakom skutkovom základe. Dovolanie preto nemusel zopakovať.

c/ Žalobkyňa v dovolaní namietala, že zmeňujúci výrok rozsudku odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Podľa názoru dovolateľky odvolací súd nesprávne vyriešil otázku jej naliehavého právneho záujmu na určení neplatnosti zmluvy o pôžičke. Táto zmluva podľa jej názoru predstavuje hlavný záväzok, od ktorého sa odvodzuje platnosť vedľajšieho záväzku akcesorickej povahy v podobe kúpnej zmluvy, cieľom ktorej bolo len „zabezpečenie záväzku“ zo zmluvy o pôžičke. Podľa názoru žalobkyne len určením neplatnosti tohto právneho úkonu môže dosiahnuť aj neplatnosť kúpnej zmluvy a následné obnovenie jej vlastníctva nehnuteľností, ktoré boli predmetom kúpnej zmluvy.

V súlade s § 80 O.s.p. návrhom na začatie konania (žalobou) možno uplatniť, aby sa rozhodlo najmä a/ o osobnom stave (o rozvode, o neplatnosti manželstva, o určení, či tu manželstvo je alebo nie je, o určení rodičovstva, o osvojení, o spôsobilosti na právne úkony, o vyhlásení za mŕtveho), b/ o splnení povinnosti, ktorá vyplýva zo zákona, z právneho vzťahu alebo z porušenia práva, c/ o určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem. Právny záujem, ktorý je podmienkou procesnej prípustnosti určovacej žaloby (§ 80 písm. c/ O.s.p.), musí byť naliehavý v tom zmysle, že žalobca v danom právnom vzťahu môže navrhovaným určením dosiahnuť odstránenie spornosti a ochranu svojich práv a oprávnených záujmov. Naliehavý právny záujem sa viaže na konkrétny určovací petit (to, čoho sa žalobca v konaní domáha) a súvisí s vyriešením otázky, či sa žalobou s daným petitom môže dosiahnuť odstránenie spornosti práva alebo právnej neistoty. Záver súdu o (ne)existencii naliehavého právneho záujmu žalobcu predpokladá posúdenie, či podaná určovacia žaloba je vhodný (správne zvolený a prípustný) procesný nástroj ochrany jeho práva alebo je žalobou, ktorá spornosť neodstraňuje a len zbytočne vyvoláva konanie, po ktorom bude musieť aj tak nasledovať ešte iné konanie. Ak žalobca neosvedčí naliehavý právny záujem na ním požadovanom určení, ide o samostatný a prvoradý dôvod pre zamietnutie určovacej žaloby. Pokiaľ preto súd dospeje k záveru, že tá-ktorá určovacia žaloba nie je z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení spôsobilým alebo prípustným prostriedkom ochrany práva, zamietne žalobu bez toho, aby sa zaoberal meritom veci.

Naliehavý právny záujem (§ 80 písm. c/ O.s.p.) treba vždy skúmať so zreteľom na cieľ sledovaný podaním určovacej žaloby. V preskúmvanej veci už z pôvodne podanej žaloby, jej zmeny a jednotlivých vyjadrení žalobkyne v priebehu konania vyplýva, že jej primárne ide o obnovenie vlastníckych vzťahov existujúcich pred 21. júlom 2000; určenie neplatnosti zmluvy o pôžičke a kúpnej zmluvy malo byť zreteľne len prostriedkom na dosiahnutie tohto základného cieľa sledovaného žalobkyňou podaním žaloby. Dovolací súd tento záver, totožný so záverom odvolacieho súdu, vyslovil aj so zreteľom na niektoré časti spisového materiálu, z ktorých je zrejmé, že podstata a ťažisko procesných úkonov žalobkyne v konaní nesmerovali primárne k vyriešeniu otázky (ne)platnosti zmluvy o pôžičke, ale sa týkali: a/ vlastníctva [viď formuláciu „nehnutelnosť, ktorá je predmetom sporu (č.l. 18 spisu) a formuláciu „z môjho rodinného domu, ktorého vlastníctvo je predmetom tohto konania“ (viď č.l. 238 spisu)], b/ určenia vlastníctva (viď jeden z petitov na č.l. 277 spisu), c/ ohrozenia z možného nakladania s vlastníctvom (viď č.l. 18 spisu).

Správnosť uvedeného záveru odvolacieho a dovolacieho súdu potvrdzuje aj skutočnosť, že na odvolacom pojednávaní 16. júna 2009 právny zástupca žalobkyne, vysvetľujúc, v čom spočíva naliehavý právny záujem žalobkyne na určení neplatnosti zmluvy o pôžičke, uviedol, že „zmluvu o pôžičke považujem za hlavný záväzok a zmluva označená ako kúpna zmluva predstavuje záväzok akcesorický k tomuto hlavnému záväzku. Pokiaľ bude rozhodnuté o neplatnosti zmluvy o pôžičke, je možné, aby z tohto záveru pri rozhodovaní vychádzal aj súd konajúci o žalobe o určenie vlastníctva k nehnuteľnostiam – OS Pezinok pod sp. zn. 21 C 35/2002“. Aj toto vysvetlenie svedčí o tom, čo vyplýva z obsahu spisu ako celku, že: 1. primárnou otázkou je otázka vlastníctva dotknutých nehnuteľností, 2. vyriešenie otázky (ne)platnosti zmluvy o pôžičke nie je konečným cieľom žalobkyne a nevedie k definitívnemu odstráneniu spornosti vzťahu žalobkyne a žalovaného, 3. určenie neplatnosti zmluvy o pôžičke má aj pre žalobkyňu len predbežný charakter a má (môže) slúžiť pre účely iného súdneho konania (o určenie vlastníctva).

V zmysle vyššie uvedeného žalobkyňa nemôže mať naliehavý právny záujem na určení neplatnosti zmluvy o pôžičke, pretože ňou požadované určenie nerieši (vlastnícku) podstatu sporu, ktorý sa snaží žalobou vyriešiť. V porovnaní s existujúcim stavom žalobkyňa požadovaným určením neplatnosti zmluvy o pôžičke nemôže dosiahnuť zmenu svojho právneho postavenia, odstránenie neistoty rozhodujúceho (vlastníckeho) vzťahu, ktorá trvá naďalej aj v prípade vyhovenia žalobe a nevyklučuje potrebu ďalšieho konania – o určenie vlastníctva sporných nehnuteľností (takéto konanie o určenie vlastníctva sa už na základe žaloby podanej žalobkyňou vedie na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 21 C 35/2002). Je zrejmé, že otázka (ne)platnosti zmluvy o pôžičke, vyriešenia ktorej sa žalobkyňa domáha žalobou o neplatnosť tejto zmluvy, má povahu iba predbežnej otázky vo vzťahu k prípadnej žalobe na plnenie zo zmluvy o pôžičke v zmysle § 80 písm. b/ O.s.p. (žalovaný takúto žalobu nepodal), alebo k žalobe o určenie vlastníctva. Na vyriešení takejto (predbežnej) otázky v samostatnom konaní nemôže mať žalobkyňa naliehavý právny záujem.

Pokiaľ sa odvolací súd obmedzil na konštatovanie, že žalobkyňa na ochranu svojich práv zvolila procesne neprípustnú určovaciu žalobu, a nepristúpil k vecnému posúdeniu jej opodstatnenosti, neznemožnil žalobkyni prístup k súdu a neodňal jej ani možnosť domáhať sa ochrany svojich práv procesne vhodným (prípustným) prostriedkom ochrany práva. Z týchto

dôvodov nie je opodstatnená námietka dovolateľky, ktorou spochybňuje potrebu preukázania naliehavého právneho záujmu na určení neplatnosti zmluvy o pôžičke.

Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru totožnému so záverom odvolacieho súdu, že žalobkyňa v danom prípade neosvedčila naliehavý právny záujem na určení neplatnosti zmluvy o pôžičke. Dovolací súd vzhľadom na to dovolanie žalobkyne zamietol (§ 243b ods. 1 veta pred bodkočiarkou O.s.p.) ako neopodstatnené.

V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobkyni, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd mu nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodal návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy tohto konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 19. júla 2011

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková